

„Oh, Slavko, ti si velik otrok. Čemú nosiš s sabo to belo rožo kakor kakšno posebno dragocenost? Ali ne vidiš, da se ti ljudje smejejo? ... Oh, ti še neumen in otročji, Slavko!“

Brnil se jih je z vsemi svojimi močmi in zatiskal ušesa pred njihovimi besedami. A tudi v njegovem srcu se je oglašal hudobni duh:

„Poglej ta veseli, hrupni svet, ki šumi okrog tebe. Če nosiš pri sebi to svojo neumno rožo, ne moreš ga uživati tako brez skrbi, kakor ga uživajo drugi. Vrzi jo v blato in pozabi nanjo!“

In Slavko si je pričel misliti:

„Ali je ta bela roža res toliko bogastvo, kakor so mi pravili mati? ... Toda ne ... ne! Jaz sem obljubil, da jo hočem čuvati, kakor punčico v svojem očesu!“

In zopet so mu prigovarjali tovariši in hudobni duh mu je govoril tiho na ušesa; njegov pogum pa je upadal in zdelo se je Slavku, da že temnijo in venejo beli listi — — —

Sam ni vedel, kdaj in kako se je zgodilo: — roža je ležala v blatu, pogažena in poteptana!

In Slavko se je prijel za glavo in solze so se mu udrle po licih.

„Oh, kaj sem storil, nesrečnež! Kakšno hudodelstvo sem napravil! Oblatil sem svojo belo rožo, omazal svojo dušo!“

Zapr! se je v sobo in jokal in molil; nato pa je pisal svoji materi, da se vrne domov. „Draga moja mati, izučil sem se dovolj, spoznal sem dovolj svetá, — a pri tem sem izgubil svoje največje bogastvo, — svojo belo rožo..“

In dobra mati njegova je plakala, Slavko pa je iskal tolažbe pri Bogu in svojem spovedniku ter prosil odpuščanja za svoje hudodelstvo ...

Slavkova bela roža je bila njegova nedolžnost ... Z lepim življenjem je zacelil krvavo rano, ki jo je bil zadal svoji duši, in z ljubeznijo in spoštovanjem je osladil svoji materi njene zadnje dni.

O Indiji Koromandiji.

In vsaka stezica povede te v Rim,
Pa če še tako je zgubljena,
Tja v Indijo, tja v Koromandijo
Pa roka ne kaže nobena.

Tam v Indiji, tam v Koromandiji
Bonbončki visijo raz veje,
In izpod grmiča se gosteje
Medena potičica smeje.

Mordà pa orehovo rajši imaš?
Rozinovo? — Hočeš peroti?
In Vile zvečer te uspavajo
In potičice zjutraj pojó ti.

Tja v Indijo, tja v Koromandijo
Pa dedek naš lani odšel je:
„Ubogajte ateja, mamico!
Ko vrnem se, to bo veselje!“

In čakali smo ga in čakali,
A zdaj ga nikdó več ne čaka:
Gotovo tam vinčeca sladkega je,
Gotovo je mnogo tobaka!

Smiljan Smiljanič.